

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W. J. P. COLLEÉ, boekdrukker
en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven,annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement vooraf betaalbaar is bepaeld op 3 fr. per jaer.
» » » » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. 15 »
De reklamen » » » » » 25 »

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk
nit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in
het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keere
gegeven, genieten voordeeltiger conditiën.

TONGEREN, DEN 20 JUNY.

De moeilijkheden welke in het land ontstaan waren,
ten gevolge der discussie over de liefdadigheids-wet, zyn
heden gelukkig verdwenen, dank aen de wysheid des
Konings, wiens behendig bestuur in deze omstandigheid
zoo als in meer andere het land van groote onlusten be-
waerd heeft.

Door koninglyk besluit van den 15 juny is de zittyd
der wetgevende kamers voor 1856-1857 gesloten, het
tegenwoordig ministerie blyft aen het roer en de liefda-
digheids-wet is waerschyndlyk dood en begraven.

Ter zelve tyd dat de *Moniteur* dit koninglyk besluit
mededeelde, behelste het officieel blad een verslag van
den raed der ministers alsook een brief van Z. M. den
Koning aen M. de Decker. Het is dit laatste stuk vooral
dat de aandacht verdient, want de woorden des Konings
moeten aanzien worden als waren zy gerigt tot het
ganseche land eerder dan tot den enkelen persoon eens
ministers.

Ziehier de stukken die wy aen den *Moniteur* ontleenen :

LEOPOLD, koning der Belgen,

Aen allen tegenwoordige en toekomstende,

HEIL.

Gezien art. 70 der Grondwet,

Op voorstel van onzen Minister van 't inwendige en vol-
gens advies van onzen Ministerraed,

Besluiten wy :

Art. 1. De wetgevende zittyd van 1856-1857 is gesloten.

Art. 2. Onze Minister van 't inwendige is gelast met de
uitvoering van het tegenwoordig besluit.

Gegeven te Laeken, den 12 juny 1857.

Brief des Konings.

AEN DEN MINISTER VAN 'T INWENDIGE.

« Den 13 juny 1857.

» Myn dierbare minister,

» Ik ontvang het verslag van het kabinet, onder dagtee-
kening van gisteren, en ik haest my er myne goedkeuring
aen te verleenen. Met de verdraging der discussie voor te
stellen, zult gy eene initiatief nemen, welke de omstandighe-
den u aanwyzyn en welke het land begrypen zal.

» Ik neem die gelegenheid te baet om, door middel van
uwe tusschenkomst, eenige woorden toe te sturen aen het
land, welke my zoo vele bewyzen zyn der verkleeftheid gege-
ven heeft.

» Eene lange en bevige beraedslaging, opgevolgd door

gebeurtenissen welke ik betreur, heeft plaats gegrepen in de
Kamer, voor een wetsontwerp door u voorgelagen.

» Voor de eerste maal, sedert 26 jaren dat ik my aen
België verkleef heb, hebben de parlementaire debatten
moeijelykheden doen ontstaan, waervan de oplossing zich
niet onmiddelyk veropenbaerd heeft.

» Gy hebt met de grootste rechtschapenheid, met de vol-
komenste goede trouw gehandeld. Gy zyt ten volle over-
tuigd dat het wetsontwerp, ten uitvoer gebragt, de jammer-
lyke gevolgen niet zou kunnen hebben voor welke men
beducht is. Ik zal het projekt in zich zelve niet oordeelen ;
ik zou nooit toegestemd hebben eene plaats in ons wethoek
te verleenen aen eene wet die de noodlottige gevolgen zou
kunnen hebben welke men vrees; doch, zonder de wet in
haer zelve te onderzoeken, houd ik rekening, even als gy,
van eenen indruk die zich, ter dier gelegenheid, heeft opge-
daen by een aanzienlyk gedeelte der bevolking. Er zyn in
de landen, die zich met hunne eigene zaken bezig houden,
van die spoedige, aenhalende ontroeringen, die zich uitbrei-
den met eene kracht die men gemakkeliker bestadigen dan
uitleggen kan, en met welke het wyzer is eene transactie
aen te gaen dan in redenering te treden.

» België's vrye instellingen zyn gedurende 26 jare met
eene wonderbare regelmatigheid in pratyk gebragt geworden.
Wat is er noodig opdat zy voortgaen in de toekomst met de
zelfde orde, den zelfden goeden uitslag voortduren ?

» Ik aezel niet om het te zeggen, de partyschappen
moeten zich gematigd en wederhouden toonen. Ik vermeen
dat wy ons moeten onthouden alle vraagstuk op 't tapyt te
brengen, welk den oorlog in de gemoederen kan doen ont-
vlammen. Ik ben overtuigd dat België gelukkig en geërbie-
digd kan leven met de baen der gematigdheid te volgen ;
maer ik ben ook overtuigd, en ik zeg het aen iedereen, dat
alle maetregel die kan uitgelegd worden als kennende de
overmagt vaststellen der eene denkwyze op de andere, dat
zulke maetregel een gevaer is. De vryheid ontbrekt ons
niet, en onze Grondwet, wyselyk en matiglyk uitgevoerd,
biedt een gelukkig evenwigt aen.

» Mynre regtzinnige en diepe verkleeftheid aen het land
heeft in my die ernstige overwegingen doen ontstaan. Ik
deel dezelve aen het land mede, aen u zelve, aen de meer-
derheid der nationale vertegenwoordiging.

» In de omstandigheden waerin wy ons bevinden heeft
de meerderheid der Kamer, welke wenschen, in hoedanig-
heid van meerderheid, myne gids zyn en zyn moeten, eene
eetle houding te nemen, eene houding weerdig van eene
grote party.

» Ik raed haer aen af te zien, zoo als gy het haer zult
aanraden, van de voortzetting der beraedslaging over de wet.
Aen de meerderheid komt die edelmoedige rol toe. Met den-
zelve in zyn geheel aen te nemen, zal zy aen het heel een

hoog gedacht geven van hare wysheid en van hare vader-
landsliefde. Zy zal in hare rangen de nauwe vereeniging
behouden welke vóór al de partyschappen, de eerste vrucht
en de eerste belooning is eener edele en goede daed geza-
mentlyk uitgevoerd.

» Verleden jaer bedankte het land my voor myne ver-
kleeftheid, ik bedank het heden voor zyn vertrouwen.

» Die brief zal u doen zien hoe zeer ik gelukkig ben van
my in eensgezindheid met u te bevinden, hoezeer ik uw
gedrag goedkeur.

» Myn verlangen is om voort te gaen met u en met uwe
kollega's, te waken op de belangen van dit schoon en wel-
bemind land.

» Geloof, myn dierbare minister, in de vriendschappelyke
gevoelens die ik u toedraeg.

» LEOPOLD.

De grillen van hetgeen men noemt de publieke
opinie, of de stem van het volk.

Over twee jaer, namelyk den zondag 19 augustus
1855, hielden er, op de oevers der Sambre, te Floreffes,
Auvclais, enz., arrondissement Namen, zeer ernstige
onlusten plaats rond de fabrieken van scheikundige
produkten.

» Een losbol had het in zynen kop gesteken, dat de rook
en uitwazemingen dier fabrieken de oorzaak waren van
de aerdappelpaeg ; en de publieke opinie deelde welhaest
zoo zeer in dit gevoelen, dat by duizenden menschen
by een scholen en, zonder de tusschenkomst der gewa-
pende magt, al die fabrieken het onderste boven zouden
gekeerd hebben.

» Weg met de scheikundige produkten ! had onze los-
bol geroepen. Weg met de scheikundige fabrieken !
herhaelden twintig duizend opgewondene werklieden
die de oevers der Sambre bywonen.

Eene diergelyke gebeurtenis komt zich op te doen ter
gelegenheid van de wet op de liefdadigheid.

Die wet bekrachtigt de principien die in zwang zyn
in Frankryk, in Engeland, in Duitschland, in Holland,
immers overal in Europa en in de Vereenigde-Staten van
Amerika. Zy brengt weder in voege, zoo als het opper-
gereghshof des ryks het over eenige maenden gevonnist
heeft, het systeem dat in België gevolgd was onder het
beheer van Koning Willem en onder het bestuur der
liberale ministers Lebeau, Liedts, Leclercq. Zy aenveerd,
naer het voorbeeld van al de uitlandsche wetgevingen
en van de onze tot in 1848, byzondere bestuurders en
uitdeelaers, met dit verschil, dat zy er nog eenen heelen

DE WEG NAER KEROU LAZ.

Op eenen dag, dat is te zeggen, op eenen namiddag, in
het jaer 1794, in de schrikkelykste tyden der regering van
Robespierre, waren wy, Dussaulx en ik, verdwaeld op de
kusten van Bretanië, zonder geld, zonder papieren, zonder
kennis van 't land, met de volstrekte verzekering van voor
den kop geschoten te worden, indien wy in de handen der
republikeinsche overheid vielen, of ten minste van honger
te moeten omkomen, indien wy gelukten haer te ontsnappen.
Wat middel daertegen ? in dien tyde voerde men den oorlog
aen de Chouans. De zonen der huisgezinnen, uitgeplunderd,
vervolgd, buiten de grenzen gedreven, hadden geene betere
beslissing te nemen. Dat was toen de eenigste middel om
moed, verkleeftheid en eer te toonen. Men beelde zich in
zyn vaderland te verdedigen, en 't was het inderdaed verdedi-
gen, door de samenzweringen, die het onderdrukten, te
bevechten.

Ik stem toe dat men ons neme voor brigands, die de
openbare rytuigen aenrandden ; maer ik veronderstel toch
dat ik eerlyk man was, om vyf jaren te hebben gevochten,
twintig tegen duizend, ten pryze van myn bloed, myner for-
tuin, en van die ziekelykheid, die my het halve ligchaem
verlamt. Ik bid u ook te gelooven, dat ik in goed gezelschap
was, getuige die arme Dussaulx, waervan ik u sprak, die
een heilige was, en die aen God eene eervolle rekening is
geaen geven van zyne *baenstrooperijën*.

Men had ons heile, met nog twintig anderen gezellen,
onder de musketdragers gesteken, op een der punten van
Bretanië waer de opstand het hevige ontvlamde. Na eenige
maenden van togten en gevechten, waervan ik u het ver-
hael van doen zal, werd het kasteel, dat ons tot hoofd-
kwartier, of, zoo gy wilt, tot roofoest diende, overrompeld
en militairlyk bezet door de soldaten der Conventie. Ten

gevolge van dit voorval waren wy verspreid, en doorliepen
het land in den staet die ik u heb beschreven. Een edelman
der provincie, had den tyd gehad om ons narigten te geven
over den te volgen weg, en de plaats der vergadering. Wy
hadden de lyst der veilige plaatsen, die ons onder weg tot
schuilplaats moesten dienen. Want het is goed u te zeggen,
dat wy niet alleenlyk de blauwen te vreezen hadden ; de
bretonsche boer is wantrouwend, en wy waren vreemde-
lingen ; zich voor koningsgezinden by de republikeinen of
voor republikeinen by de koningsgezinden uitgeven, was net
gelyk, het gevaer was 't zelfde, daerenboven was het veld
door bespieders bezet, die nog twyfel over onze persoonen
spreidden. By deze moeilijkheden, moest men ieder dag te
eten, en ieder avond te slapen zoeken, hetgeen u genoeg-
zaam uitleggen zal dat wy mageren kost te maken hadden,
en dikmael onder den blauwen hemel slapen. Maer wy
waren in de maand mei, en telden twintig jaren. Ik had toen
myne verlamming nog niet, ik werkte toen om ze my te
verschaffen.

» Dien avond nogtans, na twee nachten zonder slapen te
hebben overgebragt, omdat wy de zwerfwachten vermyden
moesten, waerdoor wy buiten onzen weg gebragt werden,
overviel ons de moedeloosheid, en wy waren genoodzaekt
aen den eerst voorbykomende onzen weg naer het kasteel
van Keroulaz te vragen, waer ons eene goede ontvangst
verwachte. De man, die wy deze vraag toestierden,
antwoorde dat hy juist dien weg volgen moest, en by groot
geluk, boezemde ons zyn opzigt zulk vertrouwen in, dat wy
ons by voorkeur tot hem rigtten. Hy droeg de kleeding van
het land, zy was zuiver en net ; zyn oogslag was zacht en
bevreest ; eindelyk, hy sprak een weinig fransch.

Wy gingen neven elkander voort, weinig sprekende ; wy
ter oorzaak der vermoeyenis die ons overlaede ; den jon-
geling, om rede dat hy zynen roozenkrans aen 't bidden

was, welkers dikke korrels hy zonder gemaktheid, door
zyne vingers liet glyden ; die godvruchtigheid stelde ons ge-
rust, en wy zagen wel met wien wy te doen hadden. De
goede Dussaulx kon zich niet onthouden van in vertrou-
lyk gesprek te treden over de redenen die ons naer Keroulaz
voerden. De man luisterde met die bretonsche onverschil-
ligheid, welke wy hadden ontmoet by de krachtadigste
onzer medemakers ? maer hy berigte ons dat het onmogelyk
ware van denzelfden avond aen het kasteel aen te komen.
Dit nieuws was verpletterend in den staet waerin wy ons
bevonden : wy waren zoo vermoeid, zoo zwak, zoo ver-
hongerd ! En wy lieten het zoo goed blyken, dat de Breton
er mede lachte. Hy bleef staen om ons in 't aanzigt te zien,
en zyne wanhopige koelheid maakte plaats voor het mede-
lyden. Hy wilde ons wel zeggen dat wy op dezelfde baen,
op weinig afstand, een huis zouden vinden, om er den nacht
door te brengen. Wat hem betrof, hy was gedwongen om
zich in de nabuurschap op te houden, om des anderendaegs
zyn weg voort te zetten ; hy trok een vierde broods uit zyne
zak, dat hy ons gaf, en antwoorde niet op onze dankzeg-
gingen. Versterkt door die aenduiding, namen wy op voor-
hand een deel van ons avondmael, spanden onze laatste
krachten in, en klappende over de zonderlingheid dier
goede bretonsche boeren, en over hunne wantrouwigheid,
zeer verschoonbaer en zeer nuttig in zulken tyd, spoedden
wy ons voort.

Dussaulx zag het eerste een licht flikkeren en by ver-
schillige tusscheupoozen in de verte verdwynen. Het was
waerschyndlyk het aengeduide huis. Het spreekt van zelve
dat het licht zich telkenmale verdook als myn vriend het my
wilde toonen. Niets natuurlyker, volgens hem, ter oorzaak
der hagen en braemstruiken welke den weg bezetteden.
Eindelyk stopte hy my den mond, met my duidelyk het huis
te doen opmerken. Wy klopten. Het was omtrent in de